

På gjengrodde stier...

Zero (Kåre Gunnar Fløystad, 12/2) føyer seg til Alf Skjeseths PR-kampanje for skogindustrien (7/2). Zero vil heller ikke problematisere skogindustriens, og dens støttespilleres, glansbildeversjon av å bytte ut alt mulig fossilt med biologisk-basert industri.

Skogindustriens modeller, kalkyler, rotasjonstider, etc. er gearet for å tjene penger, ikke for å binde karbon. I enkleste instans vil det si at man hugger trærne når den prosentvise tilveksten er like den avkastningen man kan få i alternative investeringer. Det punktet samsvarer ikke med når man eventuelt skal hugge hvis man ønsker å binde opp mest mulig karbon for å vinne klimakampen, hvilket man må gjøre på kort sikt—før det blir umulig.

I regi av landbruksdepartementet og andre har vi f.eks. fått en storstilt sponing av biodrivstoff verden over, uten at man har klart å overbevise oss om at fremstillingen av biodrivstoff ikke fører til *større* klimautslipp enn fossile drivstoff, ihvertfall på kort sikt (innen 20-200 år). I nordlige skoger innebærer dette å regne med utslipp fra jordsmonnet — hvor store deler av karbonet bundet i våre skoger befinner seg — som følger etter en hogst, men først og fremst å ta hensyn til at hogst fører til en lang periode hvor nye (små) trær ikke klarer å fange like mye CO₂ som de store trærne ville ha gjort om de fikk stå.

Fordi vi historisk har avskoget og forringet så enorme områder av det som tidligere var skog (for ikke å snakke om prærie, våtmarker, myrer, tareskoger, og ymse “biologiske pumper” i havdypet) har vi egentlig en enestående anledning, over de neste 100 årene, til å la trærne vokse, eldes med verdighet, mens de legger på seg og skogen suger opp enorme mengder CO₂ fra vår overbelastede atmosfære. Å gjenskape en verden som ligner mer på den vi har mistet er en historisk mulighet som vi ikke bør la gå fra oss.